11 IULIE

SLUJBA SF.MARI MUCENITE EUFIMIA DE LA CALCEDON

CONSTANTINOPOL,1857

www.tezaurliturgic.ro

Ἀκολουθία Μεγαλομάρτυρος ΕΥΦΗΜΙΑΣ

Ψαλλομένη τῇ 11η Ἰουλίου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν τό Μακάριος ἀνήρ. Είς δὲ τό Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ τοῦ Κυρίου ἀμνάς, τὴν Αὐτοῦ ἐθελούσιον, μιμουμένη νέκρωσιν, διὰ πόνων ἀθλήσεως, κειμένη τάφῳ αἵματος πρόσχυσιν, ἀναπηγάζει σθένει τοῦ Πνεύματος· ἣν ἀρυόμενοι, είς ψυχῶν καθάρσιον, τῷ τοῦ παντός, αἴνεσιν προσάγομεν, Θεῷ ἑκάστοτε.

Μάρτυς ἀληθῶς πανεύφημε, θηρῶν ἐπέσχες ὁρμάς, Δανιὴλ ὡς τὸ πρότερον, καὶ πυρὸς ἐν χάριτι, εὐχερῶς κατετόλμησας· καὶ πᾶσαν ἄλλην οἴσασα βάσανον, ἐδέξω στέφος νίκης ἀμάραντον· καὶ ἀνελήλυθας, πρὸς τὸν σοὶ ποθούμενον, περιχαρῶς· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Θείων Πατέρων συνάθροισμα, πίστεως Ὅρον τῇ σῇ κορυφῇ ἐπιτίθεται· ὅν περ παναοίδιμε, ἠγκαλίσω φυλάττουσα, τὴν θείαν πίστιν ἀπαρασάλευτον,

ἐκτρεπομένη ἅπασαν αἵρεσιν, καὶ καταισχύνουσα, τοὺς τοῦ ψεύδους ἔνδοξε, προασπιστάς· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Ἕτερα. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, καθορῶντες πανεύφημε, ῥῶσιν ἀρυόμεθα ἀδαπάνητον, καὶ τὰς ψυχὰς φωτιζόμεθα, καὶ νοῦν ἐλλαμπόμεθα, καθαρθέντες νοητῶς, ταῖς ἀκτῖσι τοῦ Πνεύματος, μεσιτείαις σου, ἱεραῖς Εὐφημία· διὰ τοῦτο, μετὰ πόθου εὐφημοῦμεν, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Καὶ πυρὶ προσωμίλησας, καὶ θηρίοις ἐκδέδοσαι, καὶ ἐν λάκκῳ βέβλησαι καλλιπάρθενε, καὶ τοῖς τροχοῖς ἐπιτέθεισαι, ἐξ ὧν σε ἐῤῥύσατο, ὁ τῶν ὅλων ποιητής, καταισχύνας τὸν ταῦτά σοι μηχανώμενον, καὶ δοξάσας σε Μάρτυς Εὐφημία, τὴν κηρύξασαν τὸν ἕνα, Χριστὸν ἐν δύο ταῖς φύσεσιν.

Εὐτυχῆ καὶ Διόσκορον, καὶ τοὺς τούτοις ὁμόφρονας, Ἀκεφάλους ἅμα τε καὶ παράφρονας, τοὺς ἀνιάτως νοσήσαντας, είς τέλος κατῄσχυνεν, Εὐφημία ἡ σεπτή, καὶ Χριστὸν ἀνεκήρυξε, ταῖς θελήσεσιν, ἐνεργείαις τε ἅμα διπλοῦν ὄντα, καθ΄ ὑπόστασιν δὲ ἕνα, ὡς οἱ Πατέρες ἐτράνωσαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρέστη ἡ παρθένος καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἁγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς Αὐτὸν ἐν

ἀγαλλιάσει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα· είς όσμὴν μύρου Σου ἔδραμον, Χριστὲ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς Σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσῃς με Νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σῶτερ τὰ ἐλέη Σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει Σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ Σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι᾽ ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ᾽ ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (μγ´ 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγώ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο

ἄλλος Θεός, καὶ μετ᾽ ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῴζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ᾽ ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (γ´ 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ᾽ ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (ε΄ 15 - στ΄ 3).

Δίκαιοι είς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ έν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ΄ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Είς τὴν Λιτήν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τὴν ἐτήσιον μνήμην τῆς πανευφήμου Εὐφημίας, μετ᾽ ἐγκωμίων ὑμνήσωμεν, λέγοντες· χαίροις ἀθληφόρε καὶ Μάρτυς, ἡ τῶν τυράννων τὰ θράση καταργήσασα, καὶ τῶν κακοδόξων τὴν ἄνοιαν ἀπελέγξασα· χαίροις τῆς Χαλκηδόνος τὸ κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν Ὀρθοδόξων τὸ ἄσειστον ἔρεισμα· χαίροις, ἡ διὰ Χριστὸν τὸν Νυμφίον σου, τὴν μὲν ἀκμὴν τοῦ σώματος, ταῖς βασάνοις καταναλώσασα, τὴν δὲ ψυχὴν ταῖς ἀκτῖσι, τοῦ Πνεύματος ἐκλαμπρύνασα· χαίροις, ἡ πρεσβεύουσα πάντοτε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τελούντων σου τὰ μνημόσυνα.

Ἦχος β΄.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὥσπερ ζῶσα ἡ Μάρτυς, καὶ θανοῦσα ἐν λάρνακι, ταῖς τιμίαις αὐτῆς χερσί, τὸν ἡμέτερον Τόμον ἐπέφερε, τὸν δὲ τῶν αἱρετικῶν, τοῖς ποσὶ κατεπάτησεν, ἐκφαυλίζουσα τούτων, τὸ κακόνουν καὶ βλάσφημον, τῶν δὲ πιστῶν κρατύνουσα τὸ ὀρθόν, καὶ ἀκίβδηλον· ἕνα μὲν καθ᾽ ὑπόστασιν, τὸν Χριστὸν κηρυττόντων, διπλοῦν δὲ κατὰ φύσιν καὶ θέλησιν. Ἧς ταῖς πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, εἰρήνην ταῖς ἐκκλησίαις Σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ΄.

Τοὺς τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, ἀγῶνας καὶ τῆς πίστεως, οὓς ὑπὲρ Χριστοῦ ἠγωνίσω, ἐν ἀσθενεῖ τοῦ θήλεος φύσει, ἐπαξίως τίς διηγήσεται; ἢ τίς ἐξειπεῖν

κατισχύσει, τῶν ἀρετῶν σου τὰ προτερήματα, καὶ τῶν σῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, Εὐφημία πανεύφημε; τό τε στεῤῥὸν τῶν ὀρθῶν δογμάτων, καὶ Ὀρθοδοξίας τὸ μόνιμον; διὸ καὶ ὑπὸ τῶν θείων Πατέρων, τὸν τῆς πίστεως Ὅρον, ὡς ζηλωτὴς ταύτης πεπίστευσαι, ὃν καὶ φυλάττεις διὰ παντὸς ἀπαράτρεπτον, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Μαρτυρικὴν πανήγυριν, ἐπὶ γῆς τελουμένην, κατοπτεύοντες σήμερον, εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι· συνεκάλεσε γὰρ ἡμᾶς Εὐφημία ἡ σεπτή, διὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ καλοῦ, τῆς Ἐκκλησίας ποιμένος· καὶ προθεῖσα ἡμῖν ἑαυτήν, συγχωρεῖ ἑκάστῳ, τὸν ἁγιασμὸν ἀπαρύσασθαι. Προσέλθωμεν δὴ ἐν πίστει, καὶ ἀδιστάκτῳ διανοίᾳ, μηδὲν ὑφορώμενοι, ἵνα ἐκ τῆς ἁγίας σοροῦ, ἀπαντλήσωμεν ἀφθόνως, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν, αἰτούμενοι συγχώρησιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σήμερον τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως, ἡ ἀμίαντος νύμφη, συγκαλεῖται ἡμᾶς, πρὸς ἑστίασιν πνευματικήν, Εὐφημία ἡ πάνσεπτος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐν τῇ πανσέπτῳ αὐτῆς, καὶ λαμπρᾷ πανδαισίᾳ, καθαρθέντες τῷ νοΐ, ἐν φαιδραῖς ταῖς στολαῖς κατηγλαϊσμένοι, τοῦ θείου Πνεύματος· αὕτη γὰρ ὡς ἁγνὴ περιστερά, τῷ τῆς παρθενίας κάλλει, τῷ Υἱῷ

νυμφευθεῖσα, ὀλικῶς τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἐν ἑαυτῇ είσῳκίσατο, Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν ἕνα Θεόν, Ὃν καὶ ποθοῦσα καὶ ζητοῦσα ἐνήθλησε· διὸ καὶ συμβασιλεύει Αὐτῷ είς αἰῶνας, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄῤῥηκτον, τὴν ἀῤῥαγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Είς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε καθαρθῶμεν ἀδελφοί, χείλεσι ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, καὶ ἀρυσώμεθα, πλοῦτον ἀδαπάνητον ἐκ τῆς ἁγίας σοροῦ, δωρεὰν προχεόμενον, νῦν τῆς πανευφήμου, μέσον προκειμένης τε, καὶ ὀρωμένης τρανῶς· ἥν περ μακαρίζοντες πόθῳ, καὶ πιστῶς γεραίροντες πάντες, θείοις ἐγκωμίοις καταστέψωμεν.

Στ. *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριο, καὶ προσέσχε μοι, καὶ είσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.*

Ἔστης πρὸ βημάτων καρτερῶς, δυσσεβῶν τυράννων ὡς ἄκμων, πόνοις ἀνάλωτος, Μάρτυς καλλιπάρθενε, Χριστὸν κηρύττουσα, Θεὸν εἶναι παντέλειον, καὶ σάρκα λαβόντα, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, καὶ ταῖς θελήσεσιν· ὅθεν είς σοὺς πόδας τὸν Τόμον, τῶν αἱρετικῶν ἀποῤῥίπτεις, ζήλῳ τὸν ἡμέτερον κατέχουσα.

Στ. *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου.*

Μάρτυς Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ, πάντες εὐφημοῦμεν ἐν πίστει, καὶ μακαρίζομεν, ἱεροῖς ἐν ᾄσμασι καὶ μελῳδήμασι, τὴν σεπτήν σου πανήγυριν, εἰς ἓν συνελθόντες, οὓς τὸ νῦν συνήθροισεν, ὁ Βυζαντίων ποιμήν· ὅν περ, φρούρει φύλαττε σκέπε, καὶ ἡμᾶς παντοίας ἐκ βλάβης, λύτρωσαι πρεσβείαις σου πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ διηνθισμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμόν, ἡ μύρα προχέουσα, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς ἑῴας ἀνατείλασα, ὡς ἀστὴρ φαεινός, καὶ ἀθροισμὸν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, τῶν θείων Πατέρων, μὴ διαλίπῃς ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα πρὸς Κύριον, Εὐφημία πανεύφημε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, Σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸ καρπὸν τῆς ζωῆς· Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Λίαν εὔφρανας τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ κατῄσχυνας τοὺς κακοδόξους, Εὐφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε· τῆς γὰρ Τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες

καλῶς ἐδογμάτισαν. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ Σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός Σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτὴρ.

Ἡ νύμφη καὶ ἀμνάς, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστὲ τοῦ ἑαυτῆς, οὐρανίου Νυμφίου, ὀπίσω Σου ἔδραμε, τὴν λαμπάδα κατέχουσα, τὴν δι᾽ ἔλαιον, τῶν ἀρετῶν ἀνημμένην. Ταύτης ἅπαντας, ῥῦσαι παντοίων κινδύνων, πρεσβείαις ὡς εὔσπλαγχνος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, Ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἱκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ Σε δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατῃσχύνθησαν αἰσχρῶς, αἱρετιζόντων ἡ πληθύς, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὕβρεως πέπλησται πολλῆς, ὅτε ἑώρων ποσί σου κατεῤῥιμμένον, τὸν Τόμον ἑαυτῶν, τὸν δὲ ἡμέτερον, τιμίαις σου χερσί, κατεχόμενον, κατηγοροῦντα ἄνοιαν ἐνδίκως, τῶν κακοδόξων καὶ κράζοντα· Χριστὸς ἐτέχθη, διπλοῦς τῇ φύσει, διπλοῦς δὲ καὶ ταῖς θελήσεσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει Σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ Σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἐν τῇ εὐσήμῳ ἑορτῇ τῆς πανευφήμου, μετ᾽ ἐγκωμίων ψαλμικῶς πιστῶν ὁ δῆμος, εὐφημήσωμεν πόθῳ Χριστοῦ τὴν Παρθένον· δογμάτων γὰρ ἀνεδείχθη τῶν πατρικῶν, προστάτις· καὶ μετὰ τέλος θαῦμα φρικτόν! Εὐτυχῆ καὶ Διόσκορον, ἐλέγξασα τοὺς κακῶς, νοσήσαντας εἰς δόγμα Χριστοῦ, ὃν ὑμνοῦντες δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι ἀεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν Ἁγνὴ καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸ τόκον Σου Κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς Ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί Σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.*

Στ. *Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (ε΄ 24-35).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ᾿ ἑαυτῆς πάντα καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ ὅτι ἐὰν ἅψωμαι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ

μαθηταὶ αὐτοῦ. Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἥψατο; Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνή, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ᾽ αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.
Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου,...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου,...
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β’. Στ. *Ἐλέησόν με ὁ Θεός,...*
Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος... (Ζήτει τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Εἶτα οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Ἁγίας δύο.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου· Ποίημα Θεοφάνους.
Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.
Αἰσθήσεων Δέσποινα, διπλῆν πεντάδα συνέτισον· δεκάχορδον ὄργανον δεῖξον Σῇ χάριτι, τὴν ὑπέρχρονον, σοφίαν ἡ τεκοῦσα, ἁρμόνιον ὅπως Σοι, ᾄσω μελῴδημα.

Ἰσχύϊ Πανάμωμε, βουλῆς μεγάλης ὁ Ἄγγελος, ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ πρίν,

ἐπεδήμησεν, ἐκ Σοῦ δι᾽ εὐσπλαγχνίαν, καὶ σχίσας τὸν κώδικα, λύσιν δεδώρηται.

Νεφέλην Σε ἔμψυχον, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, γινώσκομεν Δέσποινα, ἀνατολὴν τοῦ φωτός, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν, καὶ πάντας ἑλκύσαντος πρὸς τὰ οὐράνια.

Ὁ α’ Κανὼν τῆς Ἁγίας.

Ποίημα Ἰακώβου Πρωτοψάλτου.

ᾨδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ ᾄσω μελῴδημα, τῇ ἀθληφόρῳ Χριστοῦ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς ἀνακηρύττων, τοὺς πόνους οὓς ἤνεγκε, καὶ τὰ παλαίσματα.

Ἰάσεων ἄφθονα, ἡμῖν προχέεις χαρίσματα, τοῖς πίστει προστρέχουσιν, ἐν τῷ ναῷ σου σεμνή, καὶ αἰτοῦσί σε, ἐκ βάθους τῆς καρδίας, καὶ πόθῳ τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζουσιν.

Ναὸς ἐχρημάτισας, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐν ᾧπερ ηὐδόκησε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐνοικῆσαί τε, καὶ ἐμπεριπατῆσαι, ψυχῆς καθαρότητι, Μάρτυς πολύαθλε.

Θεοτοκίον.

Οὐ κρύπτομεν Δέσποινα, τοῦ Σοῦ ἐλέους τὴν ἄβυσσον, καὶ βρύσιν τὴν ἄφθονον, τῶν τεραστίων Σου, καὶ τὸ πέλαγος, τῶν εὐεργεσιῶν Σου, ὧν πᾶσι δι᾽ ἔλεον, πολὺν ἐξέχεας.

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ποίημα Ἀνδρέου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ’. Ἅρμα Φαραώ.

Σήμερον πιστοί, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· πάντας γὰρ προτρέπεται τῆς πανευφήμου ἡ μνήμη, ἥν πνευματικῶς τοῖς ᾄσμασι πανηγυρίσαι συνδράμωμεν.

Στάδιον φοβερὸν διανύσασα, σεμνή, τὸν δόλιον ᾔσχυνας, τοῖς αἰκισμοῖς ἐναθλοῦσα· θῆρες γὰρ ἐν σοὶ τεθήπασι, καὶ τῶν ἐχθρῶν κατεσβέσθη τὸ πῦρ.

Σήμερον ἀληθῶς, θαῦμα βλέπομεν ἐν σοί, βλύζουσαν πανεύφημε, τὴν τῶν λειψάνων σου θήκην αἵματι, δι’ ὧν τὰ δόγματα τῆς ἀληθείας κρατύνεται.

Σήμερον ἡ σορός, ὥσπερ νέα κιβωτὸς δείκνυται τῆς Μάρτυρος, οὐ τὸ γραπτὸν ἡμῖν νόμον, ἀλλὰ τὸν τῆς θείας χάριτος, πνευματικῶς προσκομίζουσα.

Σήμερον οἱ λαοί, τῶν λειψάνων τῇ σορῷ πίστει παριστάμενοι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν ὥσπερ ἐκ πηγῆς, πανεύφημε, εἰλικρινῶς ἀρυόμεθα.

Σήμερον νοητῶς, ὥσπερ ἐν ἄλλῃ Ἐρυθρᾷ, Αἴγυπτος βυθίζεται, καὶ τὸ Αἰγύπτιον δόγμα, ἥτις ἐρυθρὰ τοῖς αἵμασι τῆς πανευφήμου παρείκασται.

Δόγματα ἀληθῆ ὥσπερ φύλαξ ἀληθῶς ἐδέξω, πανεύφημε, τῶν Διδασκάλων τὸν Ὅρον, ἄσυλον αὐτὸν φυλάξασα, εὐφραινομένων τῷ πνεύματι.

Τριαδικόν.

Ἄχρονος ὁ Πατήρ, ἀγέννητος ἀεί· ὁ Λόγος συνάναρχος, καὶ γεννητός, ἐκ Πατρὸς γάρ· ἄκτιστον τὸ θεῖον Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἐκπορευτὸν γὰρ ἀεὶ ἐκ Πατρός.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας Υἱόν, τὸν συνάναρχον Πατρί, ἀφράστως κυήσασα τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον, Ὃν τὰ Χερουβὶμ ἀπαύστως ὑμνεῖ ἐν Σοί, Παρθένε φερόμενον.

Ὠδὴ γ΄. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Νενίκηνται φύσεως οἱ ὅροι, καὶ λέλυνται νόμοι φυσικοί, τῇ ὑπὲρ νοῦν λοχείᾳ σου, Παρθενομῆτορ ἄχραντε ἐκ Σοῦ γὰρ ὁ ἀνείδεος, σαρκὸς τὸ εἶναι προσείληφεν,

Ἀμίαντον κλίνην Σολομῶν Σε, κατεῖδεν ἑξήκοντα σοφοῖς, πυργηρουμένην Δέσποινα, ἐν ᾗ Θεὸς τὸ πρόσλημμα, ἀνακλιθεὶς προσέλαβε, καὶ τοῖς βροτοῖς προσωμίλησεν.

Πορφύραν ἁγνῶν Σου ἐξ αἱμάτων, ὁ Λόγος φορέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα τροπῆς καὶ φύρσεως, καὶ τοῦ Ἀδὰμ τὴν γύμνωσιν, καλύψας περιέβαλε, τὴν θεϊκὴν ὡραιότητα.

Ὁ α᾽ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Ὢ! πῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου, ἀθλοῦσα ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὸν τύραννον ἐξέστησε, δι΄ ἄκραν καρτερότητα· ἀνδρείως γὰρ ὑπήνεγκε, τὰ τῶν δεινῶν κολαστήρια.

Πανεύφημε Μάρτυς Εὐφημία, εὐφήμοις ἐν ᾄσμασιν ἀεί, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν, τὴν σὴν πλουτοῦντες λάρνακα, τὸ λείψανόν σου φέρουσαν, τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον.

Ἀνδρείως κατέβαλες τὸν ὄφιν, τὸν μέγαν σεμνὴ τὸν νοητόν, δυναμωθεῖσα χάριτι, Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τῆς ἀσυγχύτου φύσεως, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Θεοτοκίον.

Ὑμνήσωμεν πάντες κατὰ χρέος, Μαρίαν τὴν Δέσποιναν ἁγνήν, τὴν μόνην Ἀειπάρθενον· Αὕτη γὰρ τὸ κεφάλαιον, τῆς σωτηρίας γέγονεν, ἡμῶν δι΄ ἄκραν καθαρότητα.

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὁ στερεῶν βροντήν.

Καρτερικῶς τοὺς ἄθλους, καλλιμάρτυς, στησαμένη σήμερον, στεφανηφόρος ἐν οὐρανοῖς ἀπεγράφης μετ’ Ἀγγέλων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῖς ἱεροῖς σου ἄθλοις, ἐγκαυχᾶται ἡ Ἐκκλησία, πανεύφημε, πανηγυρίζουσα μυστικῶς ἐν τῇ νίκῃ τῶν ἀγώνων τῆς ἱερᾶς ἀθλήσεως, δι’ ἧς καὶ ἐστεφάνωσαι.

Παρθενικῶν αἱμάτων, τὸ τρυβλίον πληροῦσα ἡ πανεύφημος, τῷ ἀγελάρχῃ, καὶ τῷ λαῷ ἀνατίθησι τὸ θαῦμα τῆς παραδόξου ῥεύσεως, τῶν ἱερῶν αἱμάτων αὐτῆς.

Θησαυροφύλαξ ὤφθης, τῶν δογμάτων τῆς ἀληθείας, πάνσεπτε· καὶ μαρτυροῦσιν οἱ ποταμοὶ τῶν παρθενικῶν αἱμάτων, οὒς ἀεννάους βρύουσα, ἀρδεύεις τοὺς τιμῶντάς σε.

Χορὸς Πατέρων σήμερον, παρθένε, τὸν τόμον σοι προσάγουσι, συναθροισθέντες διὰ Χριστόν, ὅν

λαβοῦσα μέχρι τέλους, ὥσπερ εὐσεβὴς συνήγορος φυλάττοις ἀπαράτρωτον.

Ἡ μυροθήκη βρύει τῶν λειψάνων πληροῦσα τὸ ἀλάβαστρον, καὶ ἁγιάζονται οἱ λαοί, καὶ ἐλέγχονται αἱ αἱρέσεις, καὶ ὁ Θεὸς δοξάζεται, θεόφρον, ἐν τῇ μνήμῃ σου.

Ἡ καλλιμάρτυς πάντα συγκαλεῖται, πνευματικῶς ἀθροΐζουσα σὺν Ἱερεῦσι καὶ Βασιλεῖς, πρὸς παράδοξον αἱμάτων παρθενικῶν ἐπίῤῥοιαν, πιστῶς οὖν ἀρυσώμεθα.

Τριαδικόν.

Φῶς τὸν Πατέρα ἄναρχον δοξάζω, φῶς τὸν Υἱὸν συνάναρχον, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἀγαθόν· μίαν ἄναρχον Οὐσίαν, ὡς ἐξ ἑνὸς ἀστράπτουσαν ἡλίου ἀμερίστῳ φωτί.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐξ Ἀδὰμ τοῦ γένους ἀμορφίαν ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κυοφορούμενος, Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκου, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας τὸ πρῶτον κάλλος δοὺς ἡμῖν.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας πανεύφημε· ὅθεν εἰσελήλυθας, σὺν Αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ᾽ Αὐτοῦ δεξαμένη. Ἀλλ᾽ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ᾽ ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς Σοὺς δούλους κενούς· Σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

ᾨδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Λέγε μοι Νυμφίε λέγε τρανῶς, ποῦ πότε ποιμαίνεις τὰ πρόβατα, ἡ νύμφη κράζει, τῷ Νυμφίω καὶ Υἱῷ· ὀσμὴ γὰρ ἡ τῶν μύρων Σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς Σε εἵλκυσεν.

Ὦτά μοι διάνοιξον τὰ τῆς ψυχῆς, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα, τὸν πρὶν τὰ ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ, καὶ θείους ἐνωτίζεσθαι, λόγους καὶ πληροῦν καταξίωσον.

Ὡς οὖσαν ἐκπλήρωμα τῶν ἐν Σινᾷ, τύπων καὶ συμβόλων Πανάχραντε, πάντες Προφῆται, Σὲ ἀνύμνησαν φωναῖς, προμηνυούσαις ἅπασι, τὰ Σὰ μεγαλεῖα καὶ θαύματα.

Ὁ α᾽ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Ὄλβον ἐθησαύρισας τὸν ἀληθῆ, ὅν περ σὴς καὶ βρῶσις οὐ δύναται, ἐξαφανίσαι, καλλιπάρθενε σεμνή· οὐ γὰρ ἐν γῇ κατέκρυψας, τοῖς δεομένοις δὲ ἐσκόρπισας.

Θάμβους ἐπληρώθησαν καὶ χαρμονῆς, ὄντως τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, ἐν ταῖς χερσί σου, καθορῶντες ὦ σεμνή, τὸν Τόμον τὸν Ὀρθόδοξον, ἐν δὲ τοῖς ποσὶ τὸν ἀλλότριον.

Ὕβρεως ἐπλήσθησαν σφόδρα πολλῆς, οἱ περὶ Διόσκορον ἅπαντες, καὶ Εὐτυχέα, οἱ νοσήσαντες κακῶς, οὓς ἐπὶ τέλους ᾔσχυνας, Μάρτυς Εὐφημία πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Νόες ἐπουράνιοι τὸ ἐπὶ Σοί, ὄντως Θεοτόκε μυστήριον, κατανοοῦντες, ἐξεπλάγησαν· διό, ἰλιγγιῶσι Δέσποινα, ὕμνον κατ᾽ ἀξίαν προσφέρειν Σοι.

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν Σου.

Ξένον ἄκουσμα! Ἡ ἀσθενὴς τοῦ θήλεος φύσις, ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ δράκοντος, ἀῤῥενωθεῖσα ὁπλίζεται.

Τὸ ἀείζωον τῶν σῶν αἱμάτων, ῥεῖθρον ἀντλοῦμεν, ἡ βασίλειος ὁμήγυρις, Μάρτυς, δοξάζει τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ θεόγραφος τῆς Ὀρθοδόξου, πίστεως Ὅρος, ὡς πιστῇ σοι νομοφύλακι, Μάρτυς Χριστοῦ, ἀνατίθεται.

Ἐπεσφραγίσας ὡς ἐν γραφίδι, τῷ θείῳ Τόμῳ, τῶν δογμάτων τὴν ἀσφάλειαν, ὑποτυποῦσα, τοῖς αἵμασιν.

Τὸ ἀνόθευτον τῆς εὐσεβείας, Σύμβολον, Μάρτυς, τῷ καλάμῳ τῶν θαυμάτων, σοῖς ἐπεκύρωσας αἵμασιν.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Ἄχραντε, εὐλογημένη Ἁγνὴ Παρθένε, τοὺς ὑμνοῦντάς Σε περίσῳζε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως.

Ὠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις, ὑπάρχεις Παναμώμητε· ἔρεισμα στεῤῥὸν τῆς ἀληθείας, τῆς εὐκληρίας ἡ ἐπανάκλησις, ἐν ᾗ ἀνατίθημι Σεμνή, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, καὶ ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Σεμνὴ χαριτόπλοκος, Σὺ εἶ φύσιν τὴν ἄστεκτον, κρύψασα θεότητος ἐν μήτρᾳ, ἀναλλοιώτως ἐν ὑποστάσει μιᾷ· δι' ἧς σαρκοφόρος ὁ Θεός, πᾶσιν ἀναδέδεικται, καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα Σὺ θάλασσα, ἀλλ΄ ὅμως ἀδιάβατος, ἄρδην ἡ βυθίσασα τριστάτας, καὶ ἀναβάτας σὺν νοητῷ Φαραώ, καὶ σώσασα νέον ᾿Ισραήλ, πόλιν εἰς οὐράνιον, καὶ λιμένα γαλήνιον.

Ὁ α' Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Μερίδα πανεύφημε, τὴν ἀγαθὴν προέκρινας, πάντα παριδοῦσα, τὰ τοῦ βίου, δόξαν καὶ πλοῦτον· ἑνὸς γὰρ χρεία ἐστί, μέριμναν καὶ τύρβην τῶν πολλῶν, σὺ ἀπεσκοράκισας, τὴν Μαρίαν ζηλώσασα.

Ὤ ξένον τεράστιον! νεκρὰ μὲν ἐν τῷ μνήματι, θαύματα τελεῖ δ΄ ὥσπερ τις ζῶσα, κρείττονα λίαν ἢ κατὰ ἄνθρωπον, αἱμάτων ἐκβλύζουσα κρουνούς, εἰς ἔνδειξιν μείζονα, ὅτι ζῶσιν οἱ δίκαιοι.

Συνοῦσα τῷ Κτίστῃ σου, ἐν οὐρανοῖς πανεύφημε, ἔντευξιν ποιοῦ ὑπὲρ τῶν πίστει, ἀνευφημούντων τὴν θείαν μνήμην σου, Μάρτυς Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ Οὗ τὸ αἷμά σου, ὥσπερ θῦμα ἐξέχεας.

Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Δέσποινα, τῶν Προφητῶν ἡ πρόῤῥησις, ὄντως ἐπὶ Σοὶ πέρας λαμβάνει· καὶ γὰρ συνέλαβες ἐν τῇ μήτρᾳ τῇ Σῇ, τὸν Λόγον τὸν ἄναρχον Πατρός, ὡς ὁ θεῖος σύλλογος, τουτωνὶ προεκήρυξε.

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Τῶν διωκόντων τὸ πῦρ κατασβέσασα, Μάρτυς, τῆς πίστεως τῇ δρόσῳ, νοητῶς ἐστόμωσας, τὴν θείαν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος.

Ἡ τῶν Πατέρων πληθὺς τῶν δογμάτων, τὸν Ὅρον παρέθετό σοι, Μάρτυς, ὡς ἐν θείᾳ λάρνακι, τῆς ἀληθείας καὶ μετὰ θάνατον.

Εἰ καὶ θανοῦσα σιγᾷς, μὴ κινοῦσα τὰ χείλη, ἀλλ’ ἔνδοθεν ἡ χάρις τῶν θαυμάτων, κράζει σοι τῇ μυστικῇ τῶν δογμάτων σάλπιγγι.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθέντες πάντες βροτοὶ διὰ Σοῦ, Θεοτόκε, τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀληθῶς ἐγνώκαμεν, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὠδὴ στʹ. Τὴν θείαν ταύτην.

Σοφίαν Λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκηνώσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ Σου, καὶ τῇ ἀρίστῃ πλάσει ἡμᾶς θεώσαντα.

Ὁ στήσας ὄρη τῷ νεύματι, Σὲ ὄρος νοητὸν καθυπέδειξε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς ἀρεταῖς ὂν κατάσκιον· ἐξ οὗ Αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξεύσατο,

Ἰῷ δηχθεῖσα τοῦ ὄφεως, τὸ γένος ἡ Προμήτωρ διώλεσεν, ἐκ Σῆς δὲ Πάναγνε, ἀνερμηνεύτου κυήσεως, θεοῦται πᾶσα φύσις τρόπῳ βελτίονι.

Ὁ αʼ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Ὡς ἄνθος χόρτου ἡ πάνσεμνος, ὁρῶσα Εὐφημία ῥεόμενα, πάντα τὰ γήινα, δίκην σκυβάλων κατέπτυσεν, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ, Ὃν περ ἐπόθησεν.

Καθεῖλες Κόρη τὸν δράκοντα, τὸν μέγαν καὶ πολλὰ ἐπαιρόμενον, καὶ κατεβύθισας, ἐν τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν καθʹ ἡμῶν δολίως, μηχανευόμενον.

Ὁρῶντες Μάρτυς ὡς ἥδυσμα, ἐν μέσῳ σου τὸ λείψανον κείμενον, τὸ ἱερώτατον, πνευματικῶς εὐωχούμεθα, ἁγιασμὸν καὶ ῥῶσιν, ἀπαρυόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ξενίζεις πάντας τῷ τόκῳ Σου, Παρθένε Παναγία Θεόνυμφε· ὤ! πῶς ἀπείρανδρος οὖσα, πρὸ τόκου γεγέννηκας, καὶ μετὰ τόκον πάλιν, ἔμεινας ἄφθορος!

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὡς Ἰωνᾶν τὸν Προφήτην.

Βασιλικὴν ἁλουργίδα ἐξ αἱμάτων βαφεῖσαν τῶν θαυμάτων σου, ἐξύφανας τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνστίξασα τοὺς λόγους τῶν μαρτυρίων Χριστοῦ.

Νεανικὴν παῤῥησίαν, ἡ θεόνυμφος Μάρτυς ὠπλίσατο, καὶ πάλην στεῤῥὰν ὑπελθοῦσα, τὰ τρόπαια τῆς νίκης νῦν ἀνεστήσατο.

Ἡ τεθνεῶσα ζῶσα, τῶν δογμάτων τὸν Ὅρον κατέχουσα, φυλάττοις ἀνόθευτον, Μάρτυς, ὡς φύλακι τοῦ λόγου παρατεθέντα σοι.

Τὴν τῶν θαυμάτων πλημμύραν, ὡς δογμάτων κρατῆρας προέθηκας, προχέουσαν ἄφθονον χάριν, ἀρδεύουσα τὰς φρένας, Μάρτυς πανεύφημε.

Σὺ τῶν τυράννων τὰ θράση καλλιπάρθενε Μάρτυς, αἰσχύνασα, τὸ στάδιον ἤνοιξας τοῦτο, τὰ τρόπαια τῆς νίκης νῦν ἀναστήσασα.

Ὡς κιβωτὸς ἀρωμάτων, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων τῆς Μάρτυρος, διῆλθεν ἀβρόχοις πορείαις, ὡς ἄλλον Ἰορδάνην τὴν Προποντίδα ποτέ.

Ὥσπερ ἀλάβαστρον μύρου, τῶν λειψάνων κενοῦσα τὴν λάρνακα, μυρίζει ἡμῶν τὰς καρδίας, καὶ γλώσσας ἐμπυρίζει αἱρετιζόντων ἐχθρῶν.

Τριαδικόν.

Φῶς τὸν Πατέρα δοξάζω, φῶς ὑμνῶ τὸν Υἱόν, φῶς τὸ Πνεῦμα τιμῶ· ἀλλ’ ἕν φῶς τὰ τρία πιστεύω. Μονὰς γὰρ ἐν Τριάδι καὶ ἐν μονάδι Τριάς.

Θεοτοκίον.

Τὸ καπνιζόμενον ὄρος, ἐν Σινᾷ προδειχθὲν τῷ θεόπτῃ Μωϋσῇ, τὴν Σὴν προδιετύπου γαστέρα, τὴν ἄφλεκτον Παρθένε, φλόγα χωρήσασαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄.

Ἀγῶνας ἐν ἀθλήσει, ἀγῶνας ἐν τῇ πίστει, κατεβάλλου θερμῶς, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Νυμφίου σου· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τὰς αἱρέσεις, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα, ἐν τοῖ ποσὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν ὑποταγῆναι πρέσβευε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἡ ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων, Ὅρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πανεύφημε.

Ὁ Οἶκος.

Τί τῶν σῶν ἀθλημάτων, ἢ τί τῶν σῶν κατορθωμάτων, ἢ τί τῆς παρθενίας, ἢ τοῦ βίου τοῦ ἀμέμπτου σου θαυμάσειέ τις πρότερον; Σὺ γὰρ εὔφρανας τὸν Πατέρα, ὡς τῷ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, σαυτὴν κατακοσμήσασα. Τίς ἱκανοῖ πρὸς ταῦτα; τίς λέγειν νῦν ἰσχύσειεν, ὅσαι σε περιλάμπουσιν ἀρεταί, μὴ ὑποδύουσαι; ὡς ἐξ ἀνατολῆς γὰρ ἐκ τάφου ἀνατέλλουσα, παντὶ φαίνεις, καὶ ἀκτινοβολεῖς ἐν γῇ καὶ θαλάσσῃ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἤπειρον, ἁγιάζεις καὶ μυρίζεις τὰ πέρατα· διὸ Τόμον πεπίστευσαι, ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων, Ὅρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πανεύφημε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Στίχοι.

Δίκαζε Μάρτυς τοῖς ὅροις, καὶ κειμένη,
Κυροῦσα πίστιν, ἧς ἐνήθλησας πόθῳ.
Θέσκελον ἑνδεκάτῃ Ὅρον ἐμπεδοῖ Εὐφημίη.

Αὐτῆς ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾨδὴ ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὑπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχείας σου, πᾶσαν διάνοιαν· σωματικῶς γὰρ γραφείς, ὁ φύσει ἀπρόσιτος καὶ ἀπερίγραπτος, καθυπέγραψε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους Σου, Παναγία Θεοτόκε.

Ῥητορεύσεις, προφητόφθεγκτοι πεπλήρωνται, ἐν Σοὶ Θεόνυμφε· τὸν γὰρ κοσμήτορα Σύ, τοῦ κόσμου γεννήσασα, πάντας ἐκόσμησας, καὶ ἐφώτισας, εὐλογημένη Πάναγνε, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ἰσοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι Λόγον ἐκύησας, τὸν ἐν δυσὶν Ἀγαθή, οὐσίας ὑπάρξαντα, μίαν ὑπόστασιν· Ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ὁ α’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Ῥᾷον ἔφερες, βασάνων τὴν δριμύτητα, Μάρτυς πανεύφημε, ἐν στεῤῥοτάτῳ νοΐ, ἐξ ὕψους

λαμβάνουσα, θείαν βοήθειαν· ὅθεν ἔψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ πανεύφημος, ἀμνὰς καὶ καλλιπάρθενος, πάντας ἐκάλεσε, πρὸς εὐωχίαν αὐτῆς· διὸ καὶ εὐφράνθητε, πανηγυρίζοντες, καὶ κραυγάσατε· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺ διήλεγξας, τοῦ Εὐτυχοῦς τὴν ἄνοιαν, τοῦ δυστυχήσαντος, περὶ τὸ σέβας κακῶς, δεινοῦ Διοσκόρου τε, Μάρτυς πανεύφημε, ἀναμέλπουσα· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἵλεών μοι, τὸν Υἱόν Σου Παναμώμητε, ποίησον δέομαι, καὶ μὴ παρίδῃς Σεμνή, δεήσεις καὶ δάκρυα, θερμῶς προχέοντι, καὶ κραυγάζοντι· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὁ ἐν τῷ ὄρει.

Μωσῆς τὴν πέτραν, ῥάβδῳ πλήξας, ὤ θαῦμα! Τὸ ὕδωρ τῷ διψῶντι λαῷ παρέσχεν· καὶ ἡ θανοῦσα νύττεται, καὶ πηγάζει αἱμάτων κρουνούς.

Ὡς νομοφύλαξ, τῶν δογμάτων τὸν Ὅρον ἡ Μάρτυς δεξαμένη, ὡς θείας πλάκας φυλάττει τοῦτον, ἄτρωτον ἐκ πασῶν τῶν αἱρέσεων.

Διπλοῦν τὸν ἕνα, δογματίζων ὁ τόμος, οὐ τέμνει τὰς οὐσίας, οὐ συναλείφει, ἀλλ’ ἡνωμένας δείκνυσιν, ὡς βοᾷ ἡ ἀλήθεια.

Θεοτοκίον.

Σὲ Ἠσαΐας, διὰ Πνεύματος θείου λαβίδα προεώρα, Παρθενομῆτορ, ἐν ᾗ τὸν θεῖον ἄνθρακα θεομύστως ὑπεδέξω, Ἁγνή.

Ὠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, καὶ σκήνωμα παρθενίας θεοχάρακτον, ὤφθης Θεονύμφευτε· κρίνον, εὐωδέστατον, τοῦ φυτουργοῦ τῆς κτίσεως καὶ θεῖον τέμενος· διὸ Σὲ τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔφερες τὸ πῦρ ὥσπερ ἡ βάτος, ἐν μήτρᾳ ἀφλέκτως τῆς θεότητος, λύουσα Πανάμωμε, Εὔας τὴν ἀπότισιν, καὶ ὀφειλὴν Πανύμνητε, τῷ θείῳ τόκῳ Σου· διό Σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον με ἀνείληφεν ἀῤῥεύστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ᾽ ὑπόστασιν, Λόγος ὁ παντέλειος, ὅλον με ἐθέωσε, τῇ συναφείᾳ Δέσποινα, ὅλως τῇ κρείττονι διό Σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ α’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Ἔστης πρὸ βημάτων Εὐφημία, τυράννων παρανομούντων ἀνδρικώτατα, τὸν Χριστὸν κηρύττουσα, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, διπλοῦν ἐν ταῖς θελήσεσιν, ἅμα καὶ φύσεσι, καὶ κράζουσα· ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὕλην γεηρὰν ἀπεποιήσω, Χριστὸν τὸν Νυμφίον σου ἐπιποθήσασα, οὗτινος τοῖς ἴχνεσι, Μάρτυς ἠκολούθησας· διὸ καὶ συναγάλλῃ νῦν, Αὐτῷ κραυγάζουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φρίττω κατὰ νοῦν ἀναλαμβάνων, τοὺς πόνους σου τοὺς δεινοὺς καὶ τὰ παλαίσματα, οἷς ἐνεκαρτέρησας, γυναικείῳ σώματι, διὰ πολλὴν ἀγάπησιν, Μάρτυς πανεύφημε, Πατρός τε καὶ Υἱοῦ καὶ τοῦ θείου Πνεύματος, τοῦ μόνου Θεοῦ τρισυποστάτου.

Θεοτοκίον.

Ὅρμος γαληνὸς μόνη ἐδείχθης, Παρθένε χειμαζομένων καὶ προσφύγιον, ἔνθα καταφεύγοντες, οἱ κλυδωνιζόμενοι, ἐν τῷ τοῦ βίου κλύδωνι, περισῳζόμεθα· διό Σε κατὰ χρέος ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ β’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Τὸν Βασιλέα Χριστόν.

Ἡ τοῦ Κυρίου ἀμνάς, λύκους ἐξέκλινεν, ἐτροπώσατο ὄψεις, τοὺς ἀσεβεῖς διώκτας, καὶ διέφυγεν αὐτούς, ὥσπερ δορκὰς ἐκ παγίδος, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ ἐβοηθήθη.

Τὰς θεομβρίας, τῶν σῶν, Μάρτυς, ἀνοίξασα, σεβασμίων αἱμάτων, τῶν δυσσεβῶν κατέκλυσας τὰς γλώσσας, ἐν αὐτοῖς σώσασα ὡς ἐν χειμῶνι τὴν ἐμπιστευθεῖσάν σοι πίστιν Ὀρθοδοξίας.

Ἡ νομικὴ κιβωτός, πλάκας ἐδέξατο καὶ τὴν στάμνον τοῦ μάννα· αὐτὴ δὲ νέας πλάκας, τὸν τῆς

πίστεως Ὅρον στάμνῳ χρυσῇ ἐντεθέντα, τῷ παρθενικῷ σου τῆς σαρκὸς θαλάμῳ, Μάρτυς.

Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός, δούλου ἀνέλαβε τὴν μορφὴν Θεοτόκε, ἐκ Σοῦ, ἵνα δουλείας ἀπαλλάξῃ, τοὺς πιστῶς Σε Βασιλίδα αἰνοῦντας καὶ Θεοτόκον.

Ὠδὴ θ΄. Ἅπας γηγενής.

Ἅρμα, φωτεινόν, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα, ἅρμα πυρίμορφον, ἅρμα πολυώνυμον, ἀΰλων θρόνων ἅρμα ἀσύγκριτον, τοῦ θεϊκοῦ στηρίγματος, ἅρμα χρυσόπλοκον, τοῦ Υἱοῦ Σου, ἅρμα με ἀνάδειξον, ἀπαθείας νοὸς Θεονύμφευτε.

Νέον οὐρανόν, ὁ πάντων ἐπέκεινα Σὲ κατεσκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώτερον, καὶ πάσας πόλου δυνάμεις ἔλαθε, καὶ κατελθὼν ἐνῴκισεν, ὅλος ἐν μήτρᾳ Σου, ἀπορρήτως, μὴ ἐκστὰς Θεόνυμφε, τῆς πατρῴας μονῆς ἢ τῆς φύσεως,

Ἥλιος φαιδρός, ἐφίλησε Δέσποινα Σοῦ τὸ ἀμόλυντον, καὶ κατενυμφεύσατο, ἀῤῥήτῳ λόγῳ εἰς ἀναζώωσιν, τῆς τεθνηκυίας φύσεως· ὅθεν ἐκ πόθου Σε, εὐφημοῦμεν, πίστει καὶ γεραίρομεν, θεϊκῆς ὡς αἰτίαν μεθέξεως.

Ὁ α’ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ὅμοιος.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγήσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμάς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἅς περ ἀπείληφας, συμβασιλεύειν ἄληκτα

Χριστῷ πανεύφημε· κατ᾽ ἀξίαν, ἄθλων δὲ κεκλήρωσαι, ἀκηράτου τρυφῆς ἀπολαύουσα.

Μύρῳ νοητῷ, ἐχρίσθης πανεύφημε τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ μυρίζεις πάντοτε, τῶν προσιόντων σοι μετὰ πίστεως, ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα καὶ πᾶσαν αἴσθησιν, δι᾽ ἧς πόῤῥω, ἀποσκορακίζεται, ὁ δυσώδης ἐχθρὸς καὶ παμπόνηρος.

Ἱεροπρεπῶς, τὴν σὴν ἀξιάγαστον πανηγυρίζομεν, καὶ φαιδρὰν πανήγυριν, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου σήμερον, ἐν ᾧπερ συνηθροίσθημεν χειραγωγίᾳ πολλῇ, τοῦ ποιμένος, τοῦ καλοῦ πανεύφημε, ὑπὲρ οὗ ἐκδυσώπει τὸν Κύριον.

Ἄναρχε Τριάς, τοὺς θεολογοῦντάς σε σκέπε καὶ φύλαττε· ἔχεις γὰρ πρεσβεύουσαν, περὶ τὴν δόξαν τῆς σῆς λαμπρότητος, μετὰ Μαρτύρων πάντοτε τὴν καλλιπάρθενον, Εὐφημίαν, ἧς περ τὰ μνημόσυνα, ἐκτελοῦντες πιστῶς εὐφραινόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φωνήν Σοι Ἁγνή, προσάγομεν Δέσποινα πόθῳ βοῶντές Σοι· χαῖρε θρόνε πύρινε, Ὑψίστου χαῖρε Θεοῦ παλάτιον· Ὅν ὁ Δαυῒδ προέγραψεν ὄρος πιώτατον· Ἀποστόλων, χαῖρε ἡ εὐπρέπεια, καὶ ἡμῶν τῶν ψυχῶν τὸ διάσωσμα.

Ὁ β᾽ Κανὼν τῆς Ἁγίας. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι.

Τὸ ἄγραπτον κάλλος, ἀγαπήσασα Χριστοῦ, κατέλιπες τὰ πρόσκαιρα τοῦ βίου, καὶ ἔλαβες τὸν

Σταυρὸν καὶ προσέδραμεν Αὐτῷ· διὸ καὶ ἀνέκραζες, σεμνή, Σοὶ μόνῳ συσταυροῦμαι, τῷ Νυμφίῳ τῷ καλῷ καὶ τερπνῷ Ποιμένι.

Τίς οἶδε, τίς ἔγνω μετὰ θάνατον νεκράν, οὐ δόρατι, οὐ ξίφει σφαττομένην, ἐκβλύζουσαν ἐν σορῷ τῶν αἱμάτων τὰς πηγὰς, φρικτὸν καὶ παράδοξον, πιστοὶ, τὸ τῆς Ἁγίας θαῦμα, ὅτι σῶμα καὶ ὀστᾶ, ξηρανθέντα βρύει.

Τὸν Τόμον ἐκεῖνον, ὥσπερ νόμον εὐσεβῆ παρέθεντο τῇ Μάρτυρι τοῦ Λόγου, ὡς φύλακι ἀσφαλεῖ, οἱ τοῦ Λόγου ὑπουργοί· διὸ ταῖς χερσὶν αὐτῆς στεῤῥῶς ἕως τῆς συντελείας, συγκρατεῖ καὶ συντηρεῖ σιγῶσα.

Τῷ θρόνῳ τῆς δόξης, παρεστῶσα μυστικῶς, μνημόνευε ἀπαύστως, καλλιμάρτυς τῶν ἐκτελούντων πιστῶς τὴν ἁγίαν μνήμην σου· ἐν ᾗ ἁγιάζουσα ἡμᾶς τοῖς τῶν αἱμάτων ῥείθροις, ἀπελαύνεις τῶν παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις.

Θεοτοκίον.

Ὁ εἷς τῆς Τριάδος, ἐπ’ ἐσχάτων δι’ ἡμᾶς ἐτέχθη, ἄνευ πάθους ἐκ Παρθένου, ὁ ὢν ἀεὶ σὺν Πατρί, ἀμερίστως ἰσουργός, καὶ σῴζει ἐκ πάθους καὶ φθορᾶς τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντας, καὶ δοξάζοντας Αὐτὸν ὥς Θεὸν τῶν ὅλων.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν. Ἰωσήφ.

Ὅρον χερσὶ πανεύφημε, θεοφόρων Πατέρων, ἑξακοσίων ἅμα δέ, καὶ τριακόντα Μάρτυς, λαβοῦσα τοῦτον φυλάττεις, ἄτρωτον εἰς αἰῶνας· τῷ θείῳ δὲ σου αἵματι, τοὺς πιστοὺς ἁγιάζεις, νύμφη Χριστοῦ Εὐφημία· ὅθεν σε εὐφημοῦμεν, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν φωσφόρον σου μνήμην.

Ἕτερον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Καὶ θανοῦσα ζωηρόν, αἱμάτων μύρον ἔβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα, καὶ τῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, τὰς πλάκας ταῖς ἀγκάλαις σου, Εὐφημία κατέχεις· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἁγνή, καταφυγὴν καὶ δύναμιν, καὶ βοηθόν Σε παρέσχεν, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν, καὶ ἐν ταῖς περιστάσεσι· πάντας οὖν ἡμᾶς ῥῦσαι ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Παρθενομάρτυς Χριστοῦ, ἡ ἐξ Ἑῴας ὡς ἀστὴρ ἀνατείλασα, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, φωταγωγοῦσα φαιδρῶς, ψυχῆς διαυγείᾳ καὶ φαιδρότητι· δι΄ ἧς θεῖον θέσπισμα, τῶν Πατέρων κεκύρωται, καὶ κατηργήθη, Εὐτυχοῦς γλῶσσα βλάσφημος, Διοσκόρου τε, τοῦ δεινοῦ καὶ

παράφρονος. Χαίροις ἡ ἀποστάζουσα, κρουνοὺς τῶν αἱμάτων σου, καθαρτικοὺς μολυσμάτων, ἐκ τῶν ἁγίων λειψάνων σου, Χριστοῦ τῇ δυνάμει, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Δεῦτε τῆς ἀθληφόρου Χριστοῦ, μετ᾽ ἐγκωμίων τελουμένην πανήγυριν, ὁρῶντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ, καὶ πανευφροσύνως ἑορτάσωμεν· αὕτη γὰρ κατέβαλε, τὸ ἀγέρωχον φρόνημα, τῶν τυραννούντων, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ὅθεν ἤρατο, κατ᾽ αὐτῶν μέγα τρόπαιον. Ταύτην γοῦν εὐφημήσωμεν, εὐφήμοις ἐν ᾄσμασι, τὴν καλλιπάρθενον κόρην, τῆς εὐφημίας φερώνυμον, Χριστὸν δυσωποῦντες, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅρους παραλαβοῦσα σεμνή, ἔνδον τοῦ τάφου εὐσεβῶν κακοδόξων τε, κατεῖχες ἐν ταῖς χερσί σου, ὃν οἱ Πατέρες καλῶς, ἄνωθεν πνευσθέντες συνεξέθεντο· τὸν δὲ κατεπάτησας, ὡς ψευδῆ καὶ ἀντίθεον, τῶν κακοδόξων, οὓς εἰς τέλος κατῄσχυνας· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβῶς εὐφημοῦμέν σε, χαίροντες ἐν τῇ μνήμῃ σου, οὓς μάρτυς ὁ πρόεδρος ὁ ἱερὸς Βυζαντίων, ἐπισυνήγαγε σήμερον· διὸ τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπησον δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πᾶσα γλῶσσα κινείσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανευφήμου Εὐφημίας· ἅπαν γένος καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα, ἐγκωμίοις καταστέψωμεν· νομίμως

γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀποῤῥίψασα, δι΄ ἀθλητικῶν πόνων, τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν· οὐρανίῳ δὲ καὶ θείῳ στέφει κοσμηθεῖσα, αἰτεῖται τῷ Νυμφίῳ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ α' Κανόνος αἱ γ΄ καὶ στ΄ Ὠδαί.

Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Β΄ (στ΄ 1-10).

Ἀδελφοί, συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν...

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (ζ΄ 36-50).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν ἵνα φάγῃ μετ΄ αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη...

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Εὐφημία πανευκλεής· χαίροις Ὀρθοδόξων, ἀπροσμάχητος βοηθός· χαίροις τῶν

Πατέρων, στηρίξασα τοὺς Ὅρους, καὶ φλόγα τῆς αἱρέσεως κατασβέσασα.

Εὐφημία ἔνδοξε τὸ σεπτόν, κλέος Ὀρθοδόξων, καὶ Μαρτύρων ἡ καλλονή, τὸ θεῖὸν σου σκῆνος, τιμῶντες προσκυνοῦμεν, καὶ πάντες μετὰ πόθου κατασπαζόμεθα.

Μάρτυς καλλιπάρθενε τοῦ Χριστοῦ, νύμφη Εὐφημία, εὐφημοῦντὲς σε εὐλαβῶς, τιμῶμεν τὴν θείαν, λάρνακα σῶν λειψάνων, καὶ ταύτην μετὰ πόθου, κατασπαζόμεθα.

Ἕτερα εἰς ἦχον β’, ψαλλόμενα μετὰ τὸ Ἐξαιρέτως καὶ ὅτε οἱ πιστοὶ ἀσπάζονται τὸ ἅγιον αὐτῆς λείψανον.

Δεῦτε τὴν φυλάξασαν τὸν σεπτόν, ὅρον τῶν Πατέρων, τὴν λαμπάδα τήν φαεινήν, νύμφην τοῦ Δεσπότου, καὶ ἄσπιλον ἀμνάδα, τὴν θείαν Εὐφημίαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Δεῦτε τὴν πανεύφημον καὶ σεπτήν, πάντες Εὐφημίαν, τὴν φυλάττουσαν τὰ σεπτά, δόγματα τά θεῖα, Πατέρων Θεοφόρων, λαμπρῶς ἀνευφημοῦντες, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Δεῦτε πανευφήμως καὶ εὐλαβῶς, ὕμνοιςπανευφήμοις, εὐφημήσωμεν τὴν σεπτήν, ἁγνὴν Εὐφημίαν, ὅτι τῶν κακοδόξων, τὴν δόξαν καθελοῦσα, πίστιν ἐκράτυνεν.

Τὴν Παρθενομάρτυρα, τὸ σεπτόν, κλέος τῶν Παρθένων, τὴν κρηπῖδα τὴν ἀῤῥαγῆ, τῶν θείων δογμάτων, τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας, πιστῶς τὴν Εὐφημίαν, πάντες τιμήσωμεν.